

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N.X.N.*, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. bytem ..., proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 25.6.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2018 č.j. OAM-103/ZA-ZA11-HA10-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. S. T. A. se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 932,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. x, VS: x.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 25.6.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2018 č.j. OAM-103/ZA-ZA11-HA10-2018, jehož kopie byla připojena, a kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Napadené rozhodnutí označil žalobce za nesprávné v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán posoudil věc ryze formálně a v důsledku toho i nesprávně rozhodl. Dle něho v jeho případě byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany, zejména podle § 12 a § 14 zákona o azylu a žalovaný se nedostatečně vypořádal s důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu v tom, že měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, konkrétně k zemědělcům. V místě bydliště jeho*

mladších bratrů ve Vietnamu se pohybuje několik gangů, které vymáhají po lidech tzv. „výpalné“, a pokud nedostanou zapláceno, fyzicky zemědělce napadají, což může skončit i smrtí. Vzhledem k tomu, že žalobce ve Vietnamu nevlastní žádný majetek, není schopen „výpalné“ platit a proto se obává následků, přičemž ze strany státu není poskytnuta dostatečná ochrana, respektive žádná. Žalobce má za to, že nestačí se zabývat pouze ohrožením ze strany domovského státu, ale je nutno zvažovat i jiné ohrožení, proti kterému domovský stát neposkytuje ochranu. Vzhledem k těmto skutečnostem pak byl nesprávný závěr žalovaného, že v případě návratu do vlasti mu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

Žalobce nesouhlasil s tím, že se udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhal, když z obsahu jeho tvrzení lze dovodit, že možnost tohoto udělení ochrany nevyklučoval, tudíž i o tuto ochranu žádal. Správní orgán sice konstatoval, že přihlížel k oblasti rodinné, sociální a ekonomické, týkající se žalobce, k jeho věku a zdravotnímu stavu, ovšem z napadeného rozhodnutí nebylo patrné, k jakým závěrům dospěl. V důsledku jiného právního a kulturního pojetí je vztah mezi rodiči a dětmi ve vietnamské komunitě jiný, než je běžné v České republice (dále jen **ČR**) zejména s ohledem na fakt, že ve Vietnamu není běžné důchodové pojištění pro všechny. Vzhledem k tomu, že věk žalobce se blíží k věku, kdy již nebude schopen pracovat, je logické, že si přeje zůstat se svými dětmi v ČR. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ze dne 23.5.2018 zrušil.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 23.5.2018 č.j. OAM-103/ZA-ZA11-HA10-2018 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 30.1.2018 a dne 6.2.2018 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a byl s ním proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. Konkrétně sdělil, že je vietnamské státní příslušnosti, národnosti kinh a bez náboženského vyznání. Sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani hnutí, ani nebyl nijak politicky aktivní. Je rozvedený a má dvě děti, jedno je vietnamské státní příslušnosti s trvalým pobytem v ČR, druhé je české státní příslušnosti a bývalá manželka disponuje povolením k trvalému pobytu v ČR. Ve vlasti žil v zemědělské oblasti, kde vlastnili nemovitost jeho rodiče, kterou po jejich smrti zdědili žalobcovi sourozenci. Nikdy nenavštívil jiný stát Evropské unie (dále jen **EU**), nedisponoval ani žádným uděleným vízem či povolením k pobytu v jiném státě než v ČR, ani nikdy předtím nežádal o azyl. O mezinárodní ochranu požádal, protože si přeje zůstat v ČR se svými dětmi, ve Vietnamu nemá kde bydlet. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. V roce 2016 a 2017 navštívil Vietnam kvůli svatbě syna, který je českým občanem, po návratu mu již nebyl prodloužen trvalý pobyt. Momentálně žije se svou bývalou manželkou a nezletilou dcerou (17 let), kterou finančně podporuje, neboť v ČR podniká, ve Vietnamu nejsou takové možnosti zaměstnání a bydlení. Poprvé do ČR přicestoval v roce 1994, do roku 2010 prodával na tržnici, následně se vrátil do Vietnamu, kde se staral o svou matku až do její smrti, poté se vrátil do ČR, do Vietnamu vycestoval znovu až kvůli synově svatbě, po návratu mu nebyl pobyt prodloužen, přičemž neví proč. V ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, má zde pouze dluhy spojené s jeho podnikáním, které splácí. Ve Vietnamu má v současnosti 4 bratry, kteří se živí jako zemědělci. Na konci pohovoru žalobce sdělil, že si přeje mít legální pobyt v ČR a zůstat zde. Žádné důkazy nepředložil. Využil svého práva na zpětné přetlumočení celého pohovoru za účelem jeho kontroly, poté sdělil, že nemá námitek k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru a protokol podepsal.*

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR vzhledem k tomu, že si zde přeje zůstat se svými dětmi a návrat do vlasti odmítá z existenčních důvodů, neboť tam nemá práci ani bydlení. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany

žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, z informace z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalobce měl možnost se v rámci řízení seznámit s podklady rozhodnutí, byl řádně předvolán, dostavil se však bez omluvy o dvě a půl hodiny později.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován; ani nebylo zjištěno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce totiž opustil v roce 1994 vlast na základě osobního rozhodnutí podnikat v ČR, kde získal za tímto účelem povolení k dlouhodobému pobytu, o které přišel svým vlastním přičiněním (dlouhodobý pobyt v domovském státě). O mezinárodní ochranu formou azylu požádal až ve chvíli, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, vyvolal toto řízení jako pokus o legalizaci svého pobytu v ČR, přitom pro tyto účely slouží jiná právní úprava než zákon o azylu.

K žalobcovým tvrzením o možných potížích v zemi původu, kterým by po návratu musel čelit, konkrétně obav z absence bydlení a pracovního uplatnění, správní orgán konstatoval, že ekonomické potíže v zemi původu, byť by byly sebetíživější, obecně nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci za rok 2016 mimo jiné vyplynulo, že v oblasti zajištění bydlení ve Vietnamu existují různé asistenční služby zpoplatněné na základě konkrétních požadavků, úřady státu řeší otázku zaměstnanosti, nezaměstnaným je vyplácena podpora, ve všech provinciích fungují úřady práce, ve velkých městech jsou provozovány i soukromé agentury práce. Mezinárodní organizace pro migraci nabízí program asistence cizincům, kteří porušili pobytový režim, pro návrat domů, a který může využít i žalobce jako žadatel o mezinárodní azyl. Další relevantní skutečností bylo, že žalobce má ve Vietnamu čtyři mladší bratry, kteří mu mohou poskytnout podporu. V této souvislosti správní orgán dále konstatoval, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, a nelze jej k takovým účelům využívat.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azyllanta azyl za účelem sloučení rodiny. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu tohoto ustanovení.

Správní orgán posuzoval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, které v případě žalobce nebyly shledány.

Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle informací vyplývajících z Výroční zprávy 2018 – Vietnam organizace Human Rights Watch se v roce 2017 výrazně zhoršila situace aktivistů bojujících ve Vietnamu zejména za dodržování lidských práv a obecně kritizujících současný politický režim ve Vietnamu; v roce 2016 se obecně zlepšila socio-ekonomická situace obyvatel díky hospodářskému růstu. Vzhledem k tomu, že žalobce vycestoval z Vietnamu legálně a ve

Vietnamu se nijak politicky neangažoval, neměl správní orgán žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu měly státní orgány po návratu zajímat. V zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný se věnoval i otázce žalobcových dětí, kdy musel konstatovat, že syn je občanem ČR a již plnoletou osobou schopnou navštívit otce i ve Vietnamu; dcera, která je vietnamské státní příslušnosti, dosáhla zletilosti 19.8.2018 a je tedy též způsobilá otce ve Vietnamu navštěvovat. Navíc samotné právo na společný život žalobce s jeho dcerou nebylo neudělením mu mezinárodní ochrany popřeno, mohou společně pobývat v místě, kde budou mít oba možnost legálního pobytu, což nemusí být nepochybně výhradně území ČR. Jak konstatoval ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*), rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, jeho rodinní příslušníci pobývají v zemi původu. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu tudíž neudělil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.8.2018 uvedl, že důvodnost žaloby popírá a nesouhlasí s ní, neboť nebylo prokázáno, že by v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu porušil některé procesní ustanovení. Nejprve žalovaný vyjádřil názor, že žalobce nesplnil svou povinnost vyličit, jakých konkrétních kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení a závěrů se měl správní orgán během řízení, nebo samotným rozhodnutím dopustit, tedy v žalobě nedostatečně vyličit žalobní body. Tvrzení žalobce považoval žalovaný za obecná, doprovázená parafrází textu ustanovení textu zákona společně s konstatováním, že žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu bez uvedení konkrétních skutečností či právní argumentace, o kterou by svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opíral.

V průběhu tohoto řízení o udělení azylu žalobce neuvedl žádné takové azylově-relevantní důvody, pro které by mu mohla být udělena mezinárodní ochrana v některé z jejích forem. Žalovaný byl toho názoru, že podaná žádost o azyl byla účelová, navíc nebyla podána bezprostředně po příjezdu na území ČR, ale až poté, co žalobce pozbyl povolení k pobytu na území ČR vlastním zaviněním a nyní by chtěl z ekonomických důvodů tímto způsobem legalizovat svůj pobyt v ČR. Neuvedl žádné konkrétní skutečnosti o tom, že by byl ve Vietnamu před svým odchodem z vlasti pronásledován dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcova domněnka, že by mohl být pronásledován po svém návratu do vlasti gangy, které by měly vybírat výpalné od zemědělců, navíc by se jednalo o soukromé subjekty, před kterými by podle žalovanému známých informací měly být státní orgány schopny žalobce ochránit. Žalovaný též připomněl, že přes obecný postoj správních soudů nezasahovat do výkladu pojmu „zvláštního zřetele hodný důvod“, existují některé vyjmenované důvody, které pod tento termín podřadit nelze, konkrétně se jedná o ekonomické obtíže žadatele o mezinárodní ochranu, snahu o legalizaci pobytu na území ČR a neutěšené podmínky v zemi původu, přičemž právě tyto důvody byly žalobce během azylového řízení uváděny. Vzhledem ke všem skutečnostem se proto správní orgán domníval, že napadené rozhodnutí bylo v souladu se správním řádem, zákonem o azylu a se závazky vyplývajících z mezinárodních smluv. V podrobnostech odkázal žalovaný na správní spis a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23.5.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.8.2018 odpovídají obsahu spisu. Dle úředního záznamu o opožděném dostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany se žalobce dostavil k seznámení až ve 13:00, přitom předvolán byl na 10:30; tlumočník odešel ve 12:40. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 23.5.2018 žalobci předáno dne 21.6.2018.

Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 29.8.2018 žalobce sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání a žádal o ustanovení tlumočníka, čemuž bylo vyhověno usnesením ze dne 7.9.2018 č.j. 60Az 54/2018-24, kdy byl ustanoven tlumočníkem Ing. S. T. A.

Ústního jednání konaného dne 4.10.2018 u zdejšího soudu se zúčastnil žalobce a zástupce žalovaného. Žalobce setrval na podané žalobě a dále sdělil, že podal žádost o povolení k pobytu v ČR koncem roku 2016, žádost však byla zamítnuta. Myslel si, že podáním žádosti o azyl si může v ČR prodloužit pobyt. I když v ČR žil od roku 1994 do roku 2010, kdy prodával na tržnici, česky umí málo, na tržišti se ovšem domluvil. Také uvedl, že v roce 2010 mu shořel prodejní stánek na Vojtanově, proto musel odcestovat do Vietnamu, ale nevěděl, že když měl povolený trvalý pobyt, že se měl vracet do ČR každý rok, aby o tento pobyt nepřišel. Do ČR se vrátil až v roce 2016 i z toho důvodu, že pečoval o svoji matku. Po návratu do ČR v roce 2016 mu byl prodloužen pobyt v ČR, ale potom mu byl zrušen kvůli tomu, že byl ve Vietnamu dlouhodobě. Dále sdělil, že si vzal od banky úvěr na zakoupení auta pro podnikání, splácet musí měsíčně 5.000,- Kč a podle banky musí být na stejné adrese v ČR 5 let, aby úvěr mohl splatit. Závěrem žalobce požadoval, aby jeho žalobě bylo vyhověno vzhledem k jeho situaci, kdy musí živit ještě dceru, která studuje gymnázium a také splácet úvěr bance, proto potřebuje, aby v ČR mohl zůstat.

Zástupce žalovaného setrval na tom, co bylo uvedeno ve vyjádření k žalobě a zejména v napadeném rozhodnutí a závěrem navrhl žalobu zamítnout, protože správní orgán nepochybil, když rozhodl tak, jak rozhodl v napadeném rozhodnutí ze dne 23.5.2018. Také konstatoval, že je neuvěřitelné, že takto zdatný obchodník, tj. žalobce, který v Čechách má rodinu (syn i dcera nepochybně ovládají český jazyk), nevyužil možnosti za pomoci advokáta vést řízení o povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, který by mu nepochybně výrazně pomohl projít všemi úskalími příslušného řízení. Dokonce si žalobce v této věci žalobu nechal sepsat advokátem a je proto svým způsobem nepochopitelné, že služeb advokáta nevyužil právě v řízení o udělení pobytu. Z projevu žalobce se jeví, že vůbec nepochopil, že azylové řízení je zcela odlišné od řízení o udělení pobytu a azylem nelze v žádném případě řešit jeho situaci, kdy i s ohledem na rodinu žijící v ČR má zájem zde zůstat; náhradu nákladů řízení žalovaný nežádal.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

V § 13 odst. 1 zákona je stanoveno, že rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Podle § 14b) zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu v této projednávané věci dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Pokud se týká obavy žalobce z možného pronásledování jeho osoby blíže nespecifikovanou skupinou soukromých osob, před kterými by údajně nebyl chráněn státní mocí, soud se ztotožnil s názorem žalovaného v tom, že tato žalobní námitka byla pouze domněnkou žalobce nezaloženou na žádné skutečnosti dotýkající se žalobcovy osoby. Podmínkou pro udělení azylu je bezprostřední a intenzivní ohrožení, ke kterému ovšem v případě žalobce vůbec nedošlo. Dle názoru soudu bylo nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci pobytu v ČR pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs

187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

V této souvislosti též zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy před pronásledování ze strany soukromých osob nezakládaly právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.

Dále se žalobcovy námitky vztahovaly k možnosti udělení humanitárního azylu s přihlédnutím k jeho individuální situaci. Zákonodárce zakotvením humanitárního azylu do českého právního řádu pamatoval na situace, které sice nelze podřadit pod žádné jiné ustanovení upravující důvody udělení azylu (srov. znění § 14 zákona o azylu, odkazující na § 12 téhož právního předpisu), avšak jsou natolik závažné, že neudělit žadateli azyl by bylo nehumánní. O povaze institutu humanitárního azylu již bylo NSS mnohokrát rozhodováno a existuje bohatá judikatura v této oblasti. Lze vycházet např. z rozsudku NSS ze dne 24.11.2005 č.j. 6 Azs 304/2004-43, který k podstatě humanitárního azylu uvedl: „Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatelky je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“ (srov. také obdobný rozsudek NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72).

Soud zjistil, že v rámci správního řízení měl žalobce možnost uvést důvody pro udělení mezinárodní ochrany v rámci písemného odůvodnění své žádosti dne 30.1.2018, při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6.2.2018 a při pohovoru téhož dne. Měl rovněž možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které žalovaný ve věci obstaral, a navrhnout jejich doplnění, jak vyplývá z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, ke kterému se včas nedostavil dne 30.4.2018, jenž je součástí správního spisu. Žalovaný v průběhu řízení umožnil žalobci uplatnit veškerá jeho procesní práva a uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly, aby byl zjištěn stav věci, o němž nepanují důvodné pochybnosti. Všechny zjištěné skutečnosti pak žalovanému posloužily jako východiska rozhodnutí, což je patrné z jejich rekapitulace v úvodních pasážích napadeného rozhodnutí. Úsudek správního orgánu byl také logicky soudržný, neboť žalovaný nejprve shrnul tvrzení žalobce, poté je porovnal se situací v zemi původu a na tomto základě učinil závěr o nemožnosti udělení humanitárního azylu, stejně jako o nemožnosti udělení jakékoli jiné formy mezinárodní ochrany.

Žalobce uváděl pro řízení před soudem jako důvody, pro které mu měl být udělen humanitární azyl, své existenční, resp. ekonomické problémy a hrozbu pronásledování. O předpokládaných obtížích při hledání obživy v domovském státě hovořil již ve správním řízení. Bylo plně v kompetenci žalovaného, aby v rámci své správní úvahy zhodnotil důvody žádosti, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně v části vztahující se k udělení humanitárního azylu uvedl, že se zabýval žalobcovou rodinnou, sociální i ekonomickou situací, a uzavřel, že z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení (*v úvodu odůvodnění řádně specifikované*) nevyplynul žádný důvod podřaditelný pod § 14 zákona o azylu. Procesní postup, který žalovaného k této úvaze vedl, byl v souladu s právními předpisy, proto soud nemohl než konstatovat, že žalovaný nejednal ani v rozporu se zákazem libovůle (srov. rozsudek NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48). Navíc již existuje konzistentní judikatura správních soudů včetně NSS, podle níž ekonomické důvody zásadně nepředstavují důvody azylově relevantní ve vztahu k jakékoli formě mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 30.11.2005 č.j. 2 Azs 222/2005-61 nebo ze dne 27.8.2003 č.j. 5 Azs 3/2003-54).

Soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, řádně zjistil skutkový stav věci, z odůvodnění napadeného rozhodnutí byla zřejmá východiska správního orgánu a byly seznatelné úvahy, které žalovaného vedly k učiněným závěrům. Žalovaný danou věc posoudil v rámci podkladů, které byly součástí spisu, a především ve světle konkrétních žalobcových tvrzení ohledně skutečností, jež žalobce považoval za důležité pro posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu v ČR.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Usnesením ze dne 7.9.2018 č.j. 60 Az 54/2018-24 byl tlumočnickem ustanoven Ing. S. T. A., kterému bylo zároveň uloženo, aby provedl tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka vietnamského a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud ve *výroku III. tohoto rozsudku* rozhodl v souladu s § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., *k provedení zákona o znalcích a tlumočnících*, ve znění pozdějších předpisů o odměně tlumočnicka ve výši 931,70,- Kč, zaokrouhleno na 932,-Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon v délce 2 započatých hodin á 350,-Kč/hodina a příplatek za asijský jazyk ve výši 10%, tj. 35,-Kč. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena z účtu zdejšího soudu na účet č. 8147330457/0100, a to ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li

kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 4. října 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně